

ПРОЛѢТНА ВЕЧЕРЬ

Закиченъ съсъ китка метличина
азъ слизамъ отъ стръмната чука.
Въ нозетѣ ми горскитѣ птичета
подхвъркватъ. Ухае на люлякъ.

Запалва се златната ивица,
гори, лжкатуши по склона.
И вече прибиратъ се птицитѣ
въ зеленитѣ букови клони.

Часътъ е молитвенъ. Сърдцето ми
заслушано чака да чукне
камбаната. И въ вишинето
да люшне заспалитѣ буки.

Очитѣ ми тръпнатъ намокрени
отъ сълзи. И тамъ презъ гжстака
надничатъ червенитѣ покриви
на селцето сгушено въ мрака.

Години, години преминали,
а тука е всичко познато:
кубето въвъ здрача застинало,
кжщята, вечерното злато.

Задъ пжтнитѣ порти чемширитѣ
шумятъ като споменъ далеченъ.
Минавамъ и глѣхнатъ ми диритѣ
въ уханната пролѣтна вечерь.